

rundt om i Landet, tør jeg sige. Man fandt, at det var et stærkt Stykke at gøre den Mand til Landstingsmand, og der blev i den Anledning fremdraget en hel Del Tilfælde fra Sylows Dommervirksomhed, navnlig fra den Tid, da han berejste Landet som Kommissionsdommer i Ildebrandsaffærer. Blandt andet blev det fremdraget, at Sylow i sin Tid havde slaaet en Arrestant, som han havde til Behandling. I denne Anledning blev Sylow da interviewet af et Blad, og overfor dette vedgik han aabent, at han havde gjort det, og han udtalte sig paa en saadan Maade, at man ikke kunde forstaa det anderledes, end at han mente, at han der havde begaaet en rask Handling, at det var rigtig godt gjort, hvad han havde foretaget. Han udtalte, at Manden var hysterisk, og „saa gav jeg ham en paa Tuden“. Dette vakte en kolossal Opsigt ikke blot ude i Landet, men ogsaa her i Tinget. Sagen blev fremdragen her af min Partifælle, det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe), under stor Opmærksomhed fra Tingets Side. Til de Ord, som det ærede Medlem havde udtalt, sluttede det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen) sig, idet han efter Rigsdagstidenden sagde — den højtærede Formand tillader, at jeg oplæser et Par Linier —: „Nu synes det, at den paagældende Dommer efter saa mange Aars Tavshed har indrømmet at have slaaet ham. Det er jo muligt, at han, der den Gang var en ung Dommer, i Ivrighed har begaaet en eller anden Fejl, men hvad der efter min Mening er værre, er, at han nu som ældre Mand, da han kunde have Grund til og har haft Tid til at besinde sig, synes fuldt ud at billige, hvad han den Gang gjorde. Det forekommer mig, at hvis dette er rigtigt, fortjener denne Mand ikke at beklæde et Dommersæde.“ „Jeg vil haabe“ — fortsætter det ærede Medlem —, „at den højtærede Justitsminister, naar han om et Par Dage tager Ordet her, maa kunne give Folketinget Oplysning om, hvorledes det forholder sig, om det er rigtigt, at Sylow nu har indrømmet, at han har givet den paagældende Arrestant en paa Tuden, som han udtrykker sig, eller om det er en Krønike, som Bladet har digtet. Hvis Sylow har indrømmet det, og hvis han, som det efter Bladets Fremstilling synes, den Dag i Dag mener, at det er ganske rigtigt, det, han har gjort, saa synes jeg, at denne Mand bør fjernes fra sit Dommersæde“.

Det, det ærede Medlem ved denne

Lejlighed sagde, tror jeg, træffer den almindelige Opfattelse ikke blot her i Tinget, men ude i Landet. Bortset fra de allerkrasseste Højreblade krævede hele Pressen det samme som det ærede Medlem fra Bælum, at Birkedommer Sylow skulde fjernes fra sit Embede. Socialdemokratiske og radikale Blade krævede det, og de moderate Blade krævede det med faa Undtagelser. „Aarhus Amtstidende“ og „Aalborg Amtstidende“ forlangte Sylow fjernet. „Roskilde Dagblad“ skrev aabent: Sylow maa væk. Det var den almindelige Mening hele Landet over, at en Mand, der havde begaaet en saadan Handling, ikke vedblivende kunde sidde paa et Dommersæde, navnlig ogsaa, fordi han syntes vedblivende at mene, at det var godt gjort, og næsten pralede deraf. Alle saa hen til den højtærede Minister som den, der skulde sige det forløsende Ord. Jeg skildrede forleden, hvilken umaadelig Spænding der herskede, inden Ministeren fik Ordet, og hvorledes man kunde se paa ham, at han tillagde Sagen stor Betydning, idet han mod Sædvane oplæste den Del af sin Tale, der handlede om dette Emne, af et Manuskript. Da Ministeren havde talt, tror jeg, der gik et Lettelsens Suk hen over Tingets Medlemmer og ligelædes over Landet. Man sagde uvilkaarligt: Gudskelov, der findes altsaa endnu Retfærdighed i Danmark. Man kunde nemlig ikke forstaa den højtærede Ministers Ord anderledes. Han sagde: „Men selvfølgelig vil jeg undersøge, hvorledes det forholder sig med den ca. 20 Aar gamle Sag, og jeg har derfor straks givet Ordre til, at Akterne skulle skaffes mig. Dernæst vil jeg afkræve Birkedommer Sylow en Erklæring om, hvorvidt han virkelig har udtalt sig som i „Ekstrabladet“ angivet, men indtil jeg faar hans Godkendelse, vægrer jeg mig stadig ved at tro paa, at en dansk Dommer og Politimester i Aaret 1911 kan have brugt de paagældende Udtalelser, der kunne opfattes som saarende for en stor Del af den danske Befolkning“. Og yderligere sagde Ministeren: „Jeg fik et bestemt Indtryk af, at den Opfordring, som det ærede Medlem fra Bælum rettede til mig, ikke skyldtes uvedkommende Motiver, men var et Udslag af en berettiget Indignation over den i sin Tid skete Retskrænkelse, en Indignation, som havde slumret i mange Aar, men nu var vakt til Live ved det Referat, der i „Ekstrabladet“ var givet af Dr. Sylows Udtalelser“.

Disse Ord kunde umuligt forstaas anderledes, end at Ministeren havde til Hen-